

„Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet mondtam nektek.” (Jn 15,3)

Az apostolokkal elköltött utolsó vacsora végeztével Jézus fölkel és elindult az Olajfák hegyére. Vele volt a tizenegy: Iskarióti Júdás akkor már elment, és nemsokára elárulta.

Tragikus és egyben ünnepélyes ez a pillanat. Jézus hosszú búcsúbeszédet mond, fontos dolgokat akar közölni övéivel, amelyeket soha nem szabad elfelejteniük.

Apostolai zsidók, ismerik az Írásokat, ezért nagyon közel áll hozzájuk a kép, amelyet felidéz: a szőlőtőke, amely a szent szövegekben a zsidó népet jelenti, amelyet Isten gondoz, mert Ő a figyelmes és hozzáértő gazda. Itt most Jézus saját magáról beszél, önmagát nevezi szőlővesszőnek, amely eljuttatja az Atya szeretetének éltető nedvét a tanítványaihoz. Nekik ugyanis mindeneelőtt arra kell ügyelniük, hogy egyik maradjanak vele.

„Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet mondtam nektek.”

Az egyik útja annak, hogy egyik maradjunk Jézussal az, hogy befogadjuk az igéjét. Ez lehetővé teszi, hogy Isten belépjen a szívünkbe és „tisztává” tegye: tisztává az önzéstől, és alkalmassá arra, hogy bőséges és jó gyümölcsöt teremjen.

Az Atya szeretet bennünket, és jobban tudja nálunk, mi tesz könnyeddé és szabaddá bennünket, hogy ragaszkodásaink és negatív ítéleteink fölösleges terhe nélkül élhessünk; anélkül, hogy a magunk hasznát hajhásznánk, mindent és mindenkit ellenőrzésünk alatt akarnánk tartani. A szívünkben azonban olyan pozitív törekvések és tervek is vannak, amelyek elfoglalhatják Isten helyét, és meggyengítik nagylelkű odaadásunkat az evangéliumi élet iránt. Ezért Isten a körülmények által közbelép, fájdalmas tapasztalatokat is megenged, és ezekből mindig Ő tekint ránk nagy szeretettel.

Az evangélium az öröm teljességét ígéri, mint bő termést azoknak, akik hagyják, hogy eláraszsa őket Isten szeretete[1]. Rendkívüli örömet ígér, amely a könnyek közt is virágzik, és

túlsordul a szívben, és megöntözi a talajt maga körül. Ez a feltámadás elővételezése.

„Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet mondtam nektek.”

A megélt ige segít kilépni önmagunkból, hogy szeretettel a testvéreink felé forduljunk, kezdve a legközelebbieken: a városunkban, a családban és az élet más területein. Ez a barátság pozitív kapcsolatok egész hálóját képes kiépíteni, mert a kölcsönös szeretet parancsának megvalósítására törekszik, és így a testvériséget építi.

Chiara Lubich, János evangéliumának e mondatáról elmélkedve így ír: „Hogyan éljünk hát, hogy mi is kiérdemeljük Jézus dicséretét? Úgy, hogy váltsuk életre Isten minden szavát, hogy táplálkozzunk belőle pillanatról pillanatra, állandóan újraevangelizálva egész létünket. S mindezt azért, hogy ily módon ugyanazok a gondolataink és érzéseink legyenek, mint Jézusnak, hogy Ő élhessen általunk a világban, hogy így a társadalomnak, amely gyakran beleragad a rosszba és a bűnbe, megmutassuk azt az isteni tisztaságot és áttetszőséget, amelyet az evangélium kínál.

Ebben a hónapban továbbá – ha lehetséges (azaz ha mások is osztják ezt a szándékunkat) – különösképpen azt az igét igyekezzünk megvalósítani, amely a kölcsönös szeretet parancsáról szól. Szent János evangélista [...] összefüggést lát Krisztus szava és az új parancs között. Szerinte csak a kölcsönös szeretetben élhetjük úgy az igét, hogy megnyilvánuljanak hatásai: a megtisztulás, a megszentelődés, a bűntelenség, a bő termés, a közellét Istenhez. Az elszigetelt egyén képtelen sokáig ellenállni a világ csábításainak, a kölcsönös szeretetben azonban megtalálja azt az egészséges környezetet, amely képes megvédeni hiteles keresztény létét.” [2]

Letizia Magri

[1] vö. Jn 15,11

[2] [C. Lubich](#), Az élet igéje 1982. május

forrás: fokolare.hu